

ABSTRACT

Learning a foreign language such as Japanese in a non-native environment requires learners to be creative in their oral communication practice since there is limited exposure to genuine native speaker communication. They spend most of their Japanese communication talking with their teachers and their fellow language learners. The language learners are varied in their proficiency, ranging from *high, moderate to low*. How do learners maximize available resources to develop their communicative competence in Japanese?

This study looked at one of the components in communicative competence, i.e. strategic competence or the use of communication strategies (CS) in oral interactions among Malay learners of Japanese. 30 learners were grouped in 3 different pairs; high and high proficiency pairs (Hi-Hi), high and low proficiency pairs (Hi-Lo) and low and low proficiency pairs (Lo-Lo). Transcripts of 3 tasks: interview, picture description/ picture reconstruction and conversation activities were analyzed in the study. The classification and identification of CS were based on a framework adapted with modifications from taxonomies suggested by Celce-Murcia, Dornýei and Thurell (1995), Dornýei and Scott (1997), Tarone (1977) and Paribahkt (1985). Results from a questionnaire were used to support findings from the analysis of the oral communication activities.

Results indicated that CS vary significantly according to the different proficiency pairs, as well as according to the interlocutor's proficiency levels. Results also indicated that CS vary according to the tasks given.

ABSTRAK

Mempelajari sesuatu bahasa asing dalam persekitaran bukan asli memerlukan pelajar mengguna kreativiti dalam komunikasi lisan. Ini adalah kerana pendedahan kepada komunikasi lisan penutur asli yang tulen adalah sangat terhad. Pelajar menghabiskan kebanyakan masa mereka berkomunikasi dalam bahasa Jepun dengan bertutur dengan guru mereka atau sesama pelajar bahasa yang lain. Pelajar mempunyai kecekapan bahasa yang berbeza ada yang berkecekapan tinggi, sederhana dan rendah. Jadi, bagaimanakah mereka memaksimumkan sumber-sumber yang ada bagi memperkembangkan keupayaan berkomunikasi dalam bahasa Jepun?

Kajian ini meneliti salah satu daripada komponen kecekapan komunikasi iaitu kecekapan strategik atau penggunaan strategi komunikasi (CS) dikalangan pelajar Melayu yang mempelajari bahasa Jepun. 30 pelajar dibahagikan kepada 3 kumpulan pasangan kecekapan; tahap tinggi dengan tinggi (Hi-Hi), tahap tinggi dengan rendah (Hi-Lo) dan tahap rendah dengan rendah (Lo-Lo). Transkripsi daripada 3 aktiviti tugasan: temuramah, aktiviti menerangkan gambar/ melukis semula gambar dan aktiviti perbualan telah dianalisis dalam kajian ini. Klasifikasi dan pengenalpastian CS dijalankan berdasarkan kerangka yang diadaptasikan dengan sedikit pengubahsuaian daripada taksonomi yang dicadangkan oleh Celce-Murcia, Dornyei dan Thurell (1995), Dornyei dan Scott (1997), Tarone (1977) dan Paribahkt (1985). Dapatan kajian soal-selidik juga telah digunakan sebagai dapatan sampingan bagi menyokong dapatan daripada analisis aktiviti-aktiviti komunikasi lisan.

Keputusan menunjukkan penggunaan CS berbeza iaitu ianya bergantung kepada tahap kecekapan peserta serta tahap kecekapan lawan cakap. Manakala keputusan juga menunjukkan penggunaan CS adalah berbeza menurut tugas yang diberi.